

A CSODÁS KARÁCSONYÉJ

A téli napforduló idején megrendítő felismerés kerítette hatalmába Jan Leenét a Krisztus és Földünk anyagi nézete közti kapcsolattal összefüggésben. Egy különösen megható karácsonyi előadásban beszélt erről 1938-ban. Amikor Jakob Böhme 1600-ban látomást látott, a napfény szikrázó visszatükröződésein elmélkedett egy bádogedényen. Valami hasonló történt Jan Leenével is egy karácsonyi rózsa (*fekete hunyor*) elmélyült megfigyelése közben. Így számol be erről a *Kerstdroom* (Karácsonyi álom) című broszúrában:

*„Nem tudtam aludni, bár nem voltam sem nyugtalan, sem beteg.
De ez az éjszaka az ígélet éjszakája volt; ezen az éjszakán fog az ígélet
beteljesedni, és ezért bizakodva vártam az eljövendő dolgokat,
és az ablakon keresztül bámultam a hűvös, ragyogó éjszakát.
Aztán gondolataim visszarepültek emlékezetem szárnyain, arra az időre, amikor ő,
aki a barátom és tanítóm, ezt az ígéletet tette.
Vajon képes lesz-e teljesíteni, amit ígért, ha egyszer odaát lesz?
Mi minden nem történt már az elmúlásakor,
és milyen feketének és sötétnek látszott a világ jövője!
Türelmesen várakozva elmélkedtem,
amíg el nem veszttem a tudatalattimban kavargó új élmények sokaságában.
Halkan még hallottam a toronyóra ütéseit;
messze, nagyon messze, a mély hangok úgy zúgtak, mint egy orgona hangjai a
mozdulatlan sötétségben.
Az utolsó hangok még fel sem oszlottak a mennyei térben, amikor gyönyörű
karácsonyi rózsám csodás átváltozása következett be.
Úgy tűnt, mintha a csészeleveleit egy kis gömböcskévé tömörítette volna, majd
hirtelen növekedni kezdett;
a szára egyre nagyobb lett, és a formák, amelyekké átalakult,
egyre magasabbak és erőteljesebbek lettek;
a bimbóból fej lett, a szárból és a levelekből törzs, karok és lábak,
és íme, ott állt az ablakpárkányon; ő, aki egyszer megígérte,
hogy elvisz engem a születés ünnepére; ő volt az, a barátom!
Hányszor el nem ismételtam a szavakat,
amelyeket számtalanszor mondott nekem:
'Egyszer, amikor majd a túlsó oldalon leszek, megpróbálom megmutatni neked, hogy
a szent születés a világ megváltása, Isten keresztre feszítése az anyagban!
Majd megpróbálom megmutatni neked, hogy a karácsony nem egy történelmi
esemény évfordulója, egyfajta születésnap ünnepsége annak,
aki a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus, hanem keserű valóság, a bánat
örömben elfogadott útja!
Olyan nagyszerű, hősies, az emberek által ősidők óta alkotott felfogást annyira
meghaladó karácsonyt fogsz látni, amit lehetetlen szavakkal kifejezni!
Ezért el tudok és el is fogok jönni hozzád karácsony estéjén,
és együtt fogjuk megnézni a világosság megszületését.'
És íme, itt állt, a barátom és testvérem, aki egyszer már összekötötte hűségét és
lényét velem!
Most lelépett az ablakpárkányról, és mosolyogva, szeretettől sugárzó szemekkel
közeledett felém, úgy, ahogyan csak egy olyan szellem képes,
aki felismerte testvére Istenét a Szellemben, és így boldogan közeledik az Atyához!*

'Látod, testvérem, megengedték, hogy teljesítsem a neked tett ígéretemet. Hadd mondjam el rögtön az elején, hogy ez nem az én érdemem, hanem a te jutalmad, mert ha még nem lennél érett erre az élményre, akkor soha nem tapasztalhatnád meg. A nekünk kiszabott idő nem túl hosszú, ezért induljunk el gyorsan az útra. És ha utunk során esetleg félelem kerítene hatalmába, amikor a halálraítéltek és a fekete gonosz tehetetlenségét hallod üvölni, akkor csak ragadd meg a köpenyemet, és minden félelem távozni fog tőled.'

Jan Leene ezután John Twine álneven egy olyan hatalmas hegyre tett éjszakai utazásról ír, amelyen "aranyló fényben úszó, gyönyörű, sokkupolás kastély magasodott."

Egy csoport ember várakozott ott. Közülük sokakat felismert és szívélyesen üdvözölt.

„Azonnal körbevették most a barátomat, aki nyilvánvalóan a várt vezető volt, ami egyáltalán nem lepett meg engem, és úgy tűnt, hogy tőle várják a jelet, hogy a felfelé vezető utazás megkezdődjön. Pontosan úgy, ahogyan a múltban szokta, megfigyelte az őt körülvevő tömeget, és csak néhány pillanat elteltével kezdte a beszédet.

Milyen ismerősen hangzott ahogy kimondta: 'Testvérek!'

Mintha még mindig közöttünk lenne.

Mondandója értelme is tömör és világos volt:

'Évek óta tartózkodnak sokan közületek ebben az országban, amelyet az emberek nem ismernek, és sokan közületek még az anyag birodalmához, a földhöz tartoznak.

Ezért élünk az anyagon belül és kívül is, de mint szellemek, mindannyian egyek vagyunk az Atyában!

Olyan szellemekként, mint akik tudatában vannak az Atyával való egységüknek, úgy találtatok ezen a helyen, a dicsőséges hegy lábánál.

Azok számára, akik még nem szerezték meg ezt a belátást, azok számára, akik még mindig kizárólag a természet szerint élnek, ez a hely elérhetetlen. (...)

Most mindenekelőtt arra van szükség, hogy felmenjünk a hegyen lévő Fehér Templomhoz. (...)'

Ott a tizenkét idősebb testvér vette körül őket.

Az érzékek elragadtatásában megfigyelte, hogyan merül bele a Teremtő szeretete a teremtésbe és a teremtményekbe.

„Szégyenkezve fordult a tekintetem azok felé, akik körülvettek bennünket, és csak ekkor láttam, hogy az ő összekapcsolódott kezeik viszont ajándék-felajánlásokkal vannak tele.

Láttam, ahogy a tömjén, a mirha és az arany körös-körül a földre hullott, és hirtelen megértettem ennek a megmagyarázhatatlannak tűnő cselekedetnek az értelmét.

Repülésünk alatt az egész légkört egy ismeretlen, heves feszültség hatotta át, egy kitörni készülő erő érzése!

A belső megszabadulás érzése hatotta át a tudatomat.

Láttam a nagy csodát megtörténni, és a barátom tekintete úgy sugárzott rám, mintha azt akarta volna kérdezni tőlem:

'Látod most már magad is, hogyan történik a születés?'

Láttam, ahogy a Föld pórusokként megnyitotta krátereit, mezőit, fáit, hegyeit és patakjait, óceánjait és a rajta lakókat, minden nemzedékből és birodalomból, mint éhes szájakat, és mohón itta az új életerőt, amely betöltötte az Univerzumot.

Láttam, ahogy egy vakító fehér Fény, kimondhatatlanul szép és felfoghatatlanul nagy, levált a bolygóközi terekről, és lassan, mint egy sugárzó gömb, áthatotta a Földet.

Láttam, ahogy a Teremtő szeretete belemerült a teremtményeibe és a teremtésbe."

Miközben a világ mohón gyalázta a szellemi tömjén, mirha és arany isteni ajándékait, és ő egyre fájdalmasabban érezte, ahogy az emberiség gúnyolja világát, tudatára ébredt a világ lelki nyomorúságának:

„Bár szenvedésem már alig volt elviselhető, szívem és az énem megértette, hogy a leereszkedő Krisztus, aki az Atya az Ő Szeretetáldozatában, hogyan fog boldogulni, bár ez a megértés inkább elvont volt, mint belsőleg valóságos.

Ránéztem a barátomra odaátról, és láttam, ahogy az ő szegény szíve is sír, és megértettem, hogy a szív tényleg tud sírni.

Mégis, mindez nem tudott annyira elszomorítani, hogy egyúttal ne lettem volna boldog.

Most jobban, mint valaha, felismertem azt a feladatot, amit nekünk, embergyermeknek kell teljesítenünk a Földön.

Láttam, hogy az általunk összegyűjtött lélekanyag, a tömjén és mirha, és különösen az aranyunk a legnagyobb ajándék, amit a Testvérek karácsony estéjén kaphatnak tőlünk, és amit az Újszülött fájdalmasan vár."